

[Industriministeren]

søfarende må ligge en uoverstigelig barriere. Men jeg erindrer også tydeligt hr. Tommy Dinesens ord om, at han ikke syntes, det var urimeligt, at der var en mindre selvbetaling. Derfor er det et spørgsmål, som jeg mener vil egne sig for videre diskussion under udvalgsarbejdet. Jeg kan oplyse, at den søfarendes 25-pct.s-andel, sådan som udformningen nu er, ved hjemrejse fra Dubai andrager 750 kr.—1.000 kr.

Hvor hr. Berlau fik sine tal fra, ved jeg ikke rigtig. Jeg har nemlig undersøgt de samme tal og må gøre opmærksom på, at det faktisk er andre tal, det drejer sig om, idet der jo er tale om nogle ganske store rabatordninger. Nu er Sydney selvfølgelig det allerlængste, man overhovedet kan rejse fra. Ifølge mine oplysninger er omkostningerne for så vidt angår den egentlige rejse 2.498 kr. Der var vist et ciffer for meget i tallet fra hr. Berlaus side.

Hr. Larsen-Ledet efterlyste, hvor mange andre lande der har en ordning, som svarer til den, vi nu foreslår her. Det er jeg ikke i stand til at svare på på stående fod. Jeg har en fornemmelse af, at Tyskland har en ordning, der minder om den, men jeg tror ikke, det er et overvældende antal lande, som har tilsvarende ordninger.

Hvad angår spørgsmålet om forøgelsen af faren i forbindelse med krigszoner og -risiko, kan jeg sige, at det, vi fra min side har lagt vægt på i forbindelse med forslaget, naturligvis er, at den forhyrede må tage stilling til spørgsmålet, inden man forlader den sidste havn med bevidsthed om, hvor man sejler hen. Jeg mener, det ville give en alt for stor risiko i forbindelse med defineringen af dette, hvis man kunne komme og sige: Jamen nu er der sket en lille forøgelse, eller nu er der sket en middelstor forøgelse; det ville blive uhåndterligt i praksis. Her, hvor der er tale om, at man går ind i f.eks. en krigszone, og hvor der jo gives de ekstra hyrebetalinger, som netop har været behandlet her i Folketinget for nylig, med faktisk dobbelt hyre skattefrit på toppen af den almindelige hyre, her må den enkelte gøre op med sig selv, om han vil rejse ind i dette område eller han ikke vil. Det mener jeg er den eneste rimelige og administrativt fornuftige afgrænsning af en sådan ordning.

Endelig vil jeg sige til fru Pia Dahl, at grundelsen for ikke at ville tilslutte sig dette

med det, der ligger i det, nemlig det enkelte menneskes ret til ikke at blive tvunget ind, skal der næsten mere krop til, end jeg egentlig troede Fremskridtspartiet ville lægge.

Jeg må indrømme, at det for mit eget vedkommende først var ved de konkrete tilfælde og detailbehandlingen af lovforslaget, at jeg faktisk med meget stor glæde på regeringens vegne har fremsat dette forslag. Jeg havde måske nok oprindelig — man kender jo ikke alle detaljer i lovgivningen — den opfattelse, at dette faktisk var gældende. Det er det ikke, og derfor er jeg glad for, at jeg så kort tid efter det konkrete tilfælde, hvor vi har haft lejlighed til at diskutere sagen, kan få fremsat dette lovforslag til en hurtig vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Berlau (FK):

Indledningsvis skal jeg sige, at det mere end chokerer mig at høre, at hr. Tommy Dinesen har været enig i det synspunkt, at den søfarende selv skal betale en del af hjemrejseomkostningerne. Det er vist et slagsmål, vi kommer til at afgøre et andet sted.

Når man nævner, at der i 1987 er 44, som har benyttet sig af muligheden for at rejse hjem, vil jeg gerne henlede ministerens opmærksomhed på, at der netop i 1987 har været op til flere sager med søfarende, som ikke har kunnet få lov til at mønstre af, fordi man ikke har haft denne bestemmelse i loven om, at man skal kunne søge ind til en havn for at ilandsætte søfarende. Jeg mener, at de priser, vi skal tale om her, vedrører Dubai, for det er krigszone. Det, vi skal tale om her, er situationen, når skibet befinder sig et helt andet sted, før det kommer op til krigszone. Det er altså økonomien ved rejser andre steder fra. Hvis det er fra Europa, vil det være billigt, men det kan lige så godt være fra Østen, og så vil det være meget dyrt. Det var derfor, jeg nævnte eksemplet fra Sydney, hvor jeg citerede den pris, som jeg har fået oplyst hos SAS, med fuld sømandsrabat. Det ville altså kræve næsten en hel månedsløn for en af de lavest betalte om bord på skibet at skulle overkomme sin andel af hjemrejseomkostningen.

For et par måneder siden var den danske regering 100 pct. enig med rederne og de søfarende i, at det er rederne, der skal bære alle omkostningerne i forbindelse med sådanne hjemrejser. Hvorfor vil man så opretholde princip-